

DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 12. APRIL 1984 ¹

**Wünsche Handelsgesellschaft GmbH & Co.
mod Forbundsrepublikken Tyskland
(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Verwaltungsgericht Frankfurt am Main)**

»Champignonkonserver — beskyttelsesforanstaltninger«

Sag 345/82

Sammendrag

Landbrug — fælles markedsordning — produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager — beskyttelsesforanstaltninger ved indførsel af champignonkonserver — foranstaltninger der kan træffes af Kommissionen — opkrævning af en tillægsafgift

(Rådets forordning nr. 516/77, art. 13, stk. 2, og nr. 521/77, art. 2; Kommissionens forordning nr. 3429/80, art. 1 og 2)

Kommissionen var beføjet til i forordning nr. 3429/80 at fastsætte, at udstedelsen af importlicenser forudsatte betaling af en tillægsafgift som beskyttelsesforanstaltning i henhold til forordning nr. 521/77.

I sag 345/82

angående en anmodning, som Verwaltungsgericht Frankfurt am Main i medfør af EØF-traktatens artikel 117 har indgivet til Domstolen for i den nævnte ret verserende sag

WÜNSCHE HANDELSGESELLSCHAFT GMBH & CO., Hamburg,

¹ — Processprog: Tysk.

mod

FORBUNDSREPUBLIKKEN TYSKLAND, ved Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, Frankfurt am Main,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 3429/80 af 29. december 1980 om fastsættelse af beskyttelsesforordninger vedrørende indførsel af champignonkonserver (EFT L 358, s. 66),

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformanden T. Koopmans og dommeren G. Bosco,

generaladvokat: S. Rozès

justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — De relevante bestemmelser

Champignonkonserver henhørende under den fælles toldtarifs pos. 20.02 belægges ved indførsel i Fællesskabet med en told på 23 %. Varen henregnes til produktgruppen »grønsager, tilberedt eller konserveret på anden måde end i eddike eller eddikesyre« der omfattes af Rådets forordning nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1), og for hvilke der i henhold til forordningens artikler 10 og 11, jfr. bilag IV, gælder en ordning med importlicenser; i henhold til

denne ordning skal der stilles sikkerhed for, at forpligtelsen til at indføre inden for licensens gyldighedsperiode overholdes, og denne sikkerhed fortabes helt eller delvis undtagen i tilfælde af force majeure, hvis indførslen ikke eller kun delvis har fundet sted inden for fristen.

Forordningens artikel 13, stk. 2, er sålydende:

»Med mindre andet er bestemt i denne forordning, eller Rådet på forslag af Kommissionen og med kvalificeret flertal har vedtaget en undtagelse, er følgende forbudt i samhandelen med tredjelande:

— opkrævning af enhver afgift med tilsvarende virkning som told,

— anvendelse af enhver kvantitativ restriktion eller af foranstaltninger med tilsvarende virkning«.

I artikel 14 bestemmes imidlertid blandt andet følgende:

»1. Såfremt markedet inden for Fællesskabet for et eller flere af de i artikel 1 omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel rammes af eller trues af alvorlige forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare, kan der træffes passende forholdsregler for samhandelen med tredjelande, indtil forstyrrelsen eller faren for forstyrrelse er forsvundet.

Rådet vedtager på forslag af Kommissionen og med kvalificeret flertal gennemførelsesbestemmelser til dette stykke og fastlægger, i hvilke tilfælde og inden for hvilke grænser medlemsstaterne kan træffe beskyttelsesforanstaltninger.

2. Såfremt den i stk. 1 omhandlede situation opstår, vedtager Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ de nødvendige foranstaltninger, der meddeles medlemsstaterne, og som finder øjeblikkelig anvendelse. . . .«.

I medfør af den nævnte artikels stk. 1, andet afsnit, har Rådet udstedt forordning nr. 521/77 af 14. marts 1977 om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager. For at vurdere om Fællesskabets marked rammes eller trues af alvorlige forstyrrelser, tages der i henhold til forordningens artikel 1

»især hensyn til:

a) omfanget af den faktiske eller den forventede indførsel eller udførsel;

b) beholdningen af produkter på Fællesskabets marked;

c) de faktiske priser for fællesskabsvarer på Fællesskabets marked eller den forventede udvikling i disse priser og især deres tendens til et voldsomt fald eller en voldsom stigning i forhold til de sidste års priser;

d) de faktiske priser på Fællesskabets marked for produkter fra tredjelande, ført tilbage til et led, hvor de kan sammenholdes, og især deres tendens til et voldsomt fald, hvis den i første afsnit nævnte situation opstår på grund af indførsel«.

Artikel 2 opregner de beskyttelsesforanstaltninger, som »kan træffes i henhold til stk. 2 og 3« i artikel 14 i forordning nr. 516/77. For så vidt angår de under sagen omhandlede produkter, er der tale om følgende foranstaltninger:

— helt eller delvist stop for udstedelse af licenser, hvilket vil betyde, at nye ansøgninger afvises,

— hel eller delvis afvisning af ansøgninger om udstedelse af licenser, for så vidt angår ansøgninger, der er til behandling,

— en minimumsprisordning, som indførslen kan underlægges på betingelse af, at den foretages til en pris, der er mindst lig med den minimumspris, som er fastsat for det omhandlede produkt.

Foranstaltningerne kan kun »træffes i det omfang og for den varighed, som er strengt nødvendig«: de tager hensyn til den særlige situation for produkter, der er undervejs til Fællesskabet, de kan begrænses til visse afsendelses- eller oprindelseslande, til bestemte kvaliteter eller præsentationer eller til indførelse til visse områder i Fællesskabet. Under alle omstændigheder anvendes forordningens bestemmelser »under iagttagelse af de forpligtelser, som følger af aftaler, der binder Fællesskabet på internationalt plan«.

Lignende bestemmelser forekom allerede i ældre forordninger, nemlig forordningerne nr. 865/68 (EFT 1968 I, s. 217), nr. 1927/75 (EFT L 196 af 29. 7. 1975, s. 7) og nr. 1928/75 (EFT L 198 af 29. 7. 1975, s. 11). Kommissionen har siden 1975 anvendt beskyttelsesklausulen i en række tilfælde; fra maj 1978 har den benyttet den uden afbrydelse og har i løbet af to og et halvt år vedtaget 18 forordninger, der fastsætter importbegrænsninger for champignonkonserves fra tredjelande. De indtil den 28. december 1980 truffne foranstaltninger drejede sig alle om begrænsning eller suspension af udstedelsen af importlicenser, med visse variationer alt efter hvilket af de lande, der var omfattet af foranstaltningerne, varerne blev eksporteret fra, idet der herved toges hensyn til, at visse leverandørlande havde indgået aftaler om frivillig begrænsning af udførslerne til Fællesskabet. I øvrigt vedrørte beskyttelsesforanstaltningerne til visse tider konserves af dyrkede svampe, til andre tider champignonkonserves. Spørgsmålet om, hvorvidt disse foranstaltninger var lovlige, navnlig under hensyn til den forskellige behandling af de eksporterende tredjelande, har været gjort til genstand for tre søgsmål for Domstolen, og ved de heri afsagte domme blev Kommissionens handlemåde kendt lovlig (jfr. dom af 6. 5. 1982,

Wünsche, sag 126/81, Sml., s. 1479; dom af 15. 7. 1982, Edeka, sag 254/81, Sml., s. 2745; dom af 28. 10. 1982, Faust, sag 52/81, Sml., s. 3745).

Ved Kommissionens forordning nr. 3429/80 af 29. december 1980, hvormed der nu er rejst sag, indførtes for første gang nogle nye beskyttelsesforanstaltninger:

- i henhold til artikel 2, stk. 1, skal ansøgninger om importlicens imødekommes for mængder på indtil 26 % af de mængder, for hvilke der blev udstedt importlicenser i de første elleve måneder af 1980 for produkter fra hvert enkelt leverandørland i den medlemsstat, hvor importlicensen er ansøgt;
- artikel 2, stk. 2, fastsætter, hvorledes den samlede mængde, der er til rådighed i henhold til den ovennævnte bestemmelse, fordeles mellem de vigtigste eksporterende tredjelande;
- i henhold til artikel 1 opkræves der i første kvartal 1981 af varer, der overstiger nævnte mængder, ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet en »tillægsafgift« på 175 ECU/100 kg netto. I dette øjemed skal de importlicenser, der udstedes for mængder, som overstiger den nævnte grænse, påføres angivelsen »opkrævning af tillægsafgift« (artikel 3).

Kommissionen opretholdt også i andet og tredje kvartal 1981 nyordningen vedrørende beskyttelsesforanstaltningerne (jfr. forordningerne nr. 796/81 af 27. 3. 1981, EFT L 82, s. 8, og nr.

1756/81 af 30. 6. 1981, EFT L 175, s. 23). Rådet har senere ved forordning nr. 1796/81 af 30. 5. 1981 (EFT L 183, s. 1) fastsat endelige forskrifter på området, hvorved tillægsafgiften — der er nedsat til 160 ECU/100 kg netto — ikke anordnes som »beskyttelsesforanstaltning« i henhold til artikel 14 i forordning nr. 516/77, men som en »foranstaltning til forvaltning af markedet« i henhold til den nævnte forordnings artikel 13, stk. 2.

II — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Det tyske importfirma Wünsche Handelsgesellschaft GmbH & Co., Hamburg (herefter benævnt Wünsche), indgav den 23. februar 1981 en ansøgning til Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, Frankfurt (herefter benævnt Bundesamt), om en importlicens for 3 500 t champignonkonserver fra Den kinesiske Folkerepublik »uden angivelse om tillægsafgift på 175 ECU«. Den 26. februar 1981 afslog Bundesamt ansøgningen og afviste den 13. maj 1981 Wünsche's klage, idet Bundesamt til støtte for afgørelsen henviste til bestemmelserne i den førnævnte forordning nr. 3429/80.

Wünsche anlagde herefter sag ved Verwaltungsgericht Frankfurt, hvorunder firmaet har fastholdt sin ansøgning samt bestridt lovligheden af den nævnte forordning.

Ved kendelse af 25. november 1982 udsatte Verwaltungsgericht sagen og forelagde Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»Er artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3429/80 af 29. december

1980 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af champignonkonserver (EFT L 358 af 31. 12. 1980, s. 66) gyldig?»

Den forelæggende ret anførte i kendelsens grunde, at det er tvivlsomt, om den omhandlede bestemmelse er lovlig, i første række fordi Wünsche på grundlag af offentlige statistiske oplysninger under sagen har bevist, at de i henhold til artikel 1 i Rådets forordning nr. 521/77 samt artikel 14 i Rådets forordning nr. 516/77 gældende betingelser for at vedtage beskyttelsesforanstaltninger konkret ikke var opfyldt, da markedet indenfor Fællesskabet ikke var ramt af eller truet af forstyrrelser. Retten gav i den forbindelse udtryk for, at det tilkommer Domstolen at tage stilling til, om de nævnte betingelser er opfyldt, eller i det mindste at give den nationale domstol retningslinjer vedrørende spørgsmålet. Den forelæggende ret var for det andet af den opfattelse, at Kommissionen ikke er beføjet til at træffe andre beskyttelsesforanstaltninger end dem, der hjemles i forordning nr. 521/77, som angiveligt indeholder en udtømmende opregning af disse foranstaltninger.

Forelæggelseskendelsen indgik til Domstolens justitskontor den 29. december 1982.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen er der afgivet skriftlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen Wünsche ved advokat Dietrich Ehle, Köln, og advokat Klaus Landry, Hamburg, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Jörn Sack og Bernhard Jansen, begge fra Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtigede.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. De i sagen implicerede er imidlertid af Domstolen blevet anmodet om at besvare en række spørgsmål inden den mundtlige forhandling samt om at præcisere, hvilke statistiske oplysninger, de støtter deres anbringender på.

I henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, har Domstolen endvidere besluttet at henvise sagen til første afdeling.

III — Skriftlige indlæg indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen

Wünsche har i sit meget lange og detaljerede skriftlige indlæg givet udtryk for, at den bestemmelse, i henhold til hvilken den under sagen omtvistede tillægsafgift er blevet fastsat, er retsstridig, og *Wünsche* har derfor foreslået, at den forelæggende rets spørgsmål besvares benægtende. Ifølge *Wünsche* har Kommissionen, for det første, savnet beføjelse til at indføre en ny beskyttelsesforanstaltning, der ikke hjemles i forordning nr. 521/77; for det andet har firmaet anført, at markedsforholdene på det tidspunkt, da forordning nr. 3429/80 blev udstedt, ikke på nogen måde gav grundlag for at indføre beskyttelsesforanstaltninger vedrørende champignonkonserves.

Wünsche har anført, at selv om Kommissionen var berettiget til også på eget initiativ at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, var den derimod ikke beføjet

til at fastsætte deres art og indhold, eftersom Rådet er enekompetent hertil. Rådet har udøvet sine beføjelser på dette område ved i forordning nr. 521/77 udtømmende at opregne de foranstaltninger, der kan finde anvendelse. Herefter er Kommissionen kompetent til at udvælge de bedst egnede, hvorimod den ikke har ret til at skabe nye foranstaltninger. I øvrigt har Domstolen tidligere udtalt sig i denne retning, idet den i dommene af 5. maj 1981 (Dürbeck, sag 112/80, Sml., s. 1095) og af 15. juli 1982 (Edeka, sag 254/81, jfr. ovenfor) bemærkede, at Rådet i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 521/77 har opregnet »de mulige beskyttelsesforanstaltninger«. Med vedtagelsen af forordning nr. 1796/81 har Rådet ligeledes umiddelbart gjort det klart, at Kommissionen ikke på nogen måde har beføjelse til på eget initiativ at indføre en tillægsafgift som beskyttelsesforanstaltning.

Wünsche har bemærket, at den konkret foreliggende foranstaltning i øvrigt heller ikke er mindre indgribende end suspension af importen; følgelig kan Kommissionen heller ikke henvise til Domstolens praksis, hvorefter Kommissionen, eftersom den kan træffe beskyttelsesforanstaltninger, som medfører en total udsættelse af indførsler fra tredjelande, også er berettiget til at anvende mindre restriktive foranstaltninger (dom af 13. 5. 1971, de forenede sager 41-44/70, Sml. 1971, s. 83). Den omtvistede afgift er nemlig fastsat så højt, at den i sig selv overstiger varernes værdi samt salgsprisen for de indenlandske produkter. Desuden modsvare den varemængde, der tillades indført uden pålæggelse af tillægsafgiften, ikke på nogen måde det traditionelle omfang af indførslerne fra tredjelande, men er langt lavere. Ifølge *Wünsche* har Kommissionen i virkeligheden kun tilsyneladende åbnet mulighed for at indføre yderligere mængder; den omtvistede afgift dækker over et totalt forbud mod indførsler ud over det

tilladte kontingent, for så vidt som afgiften gør det absolut umuligt at afsætte de pågældende produkter på markedet inden for Fællesskabet. Følgerne af, at der er indført en tillægsafgift, er ifølge Wünsche endog alvorligere end følgerne af en begrænset eller udsat tildeling af importlicenser. I det sidstnævnte tilfælde kan en importør, der har gennemført indførsler, som ikke kan afskrives på en gyldig licens, kun dømmes til at betale en bøde, såfremt det bevises, at han har handlet forsægtligt eller uagtsomt, og såfremt sanktionen er gradueret efter forseelsens art; i modsætning hertil skal tillægsafgiften også opkræves, selv om importøren ikke har gjort sig skyldig i nogen forseelse, og uden henyn til, om han har opnået en økonomisk fordel ved forretningen.

Eftersom den omtvistede afgift endvidere juridisk har karakter af en afgift med tilsvarende virkning som told, har Kommissionen ifølge Wünsche også overtrådt det i artikel 13 i forordning nr. 516/77 indeholdte forbud mod at opkræve sådanne afgifter — et forbud, der ikke alene må gælde for medlemsstaterne, men også for Kommissionen — eftersom bestemmelsens betingelser for at gøre undtagelse fra hovedreglen ikke er opfyldt. Et sådant forbud følger i øvrigt også af den fælles toldtarif, der retsstridigt er blevet ændret.

Kommissionen har derudover tilsidesat proportionalitetsprincippet, som udtrykkeligt anføres i den fjerde betragtning til forordning nr. 521/77, eftersom beskyttelsesforanstaltningen åbenbart går videre, end hvad der er nødvendigt i forhold til dens erklærede mål, nemlig at beskytte markedet inden for Fællesskabet mod faktiske eller truende alvorlige forstyrrelser: en tillægsafgift kan alene anses for at være tilpasset et sådant mål, for så vidt som den højst svarer til for-

skellen mellem slutprisen for det udenlandske produkt og kostprisen for det samme produkt inden for Fællesskabets industri. Kommissionen gennemførte imidlertid den omtvistede foranstaltning uden at gøre sig den ulejlighed at konstatere kostprisen for producenterne inden for Fællesskabet. Dette er ifølge Wünsche forklaringen på, at der i betragtningerne til den omtvistede forordning fuldstændigt savnes en begrundelse vedrørende dette væsentlige forhold, hvad der i øvrigt udgør en overtrædelse af EØF-traktatens artikel 190 og dermed en yderligere grund til at anse den omhandlede bestemmelse for ulovlig. Kommissionen foretog først »a posteriori« en beregning af de nævnte produktionsomkostninger, sandsynligvis i forbindelse med udarbejdelsen af forslag til Rådets forordning nr. 1796/81; beregningen er imidlertid uøjagtig og selvmodsigende og derfor ikke pålidelig; sagsøgeren har under alle omstændigheder bestridt dens rigtighed i enhver henseende.

Ifølge Wünsche er der i forbindelse med denne, på et sent tidspunkt foretagne beregning, i øvrigt ikke taget hensyn til de forskelle, der i henseende til produktionsomkostninger og salgspriser findes mellem varer af forskellige kvaliteter; følgelig er der ikke ved beregningen taget hensyn til, at konserves af 2. og 3. sortering uundgåeligt og på en urimelig måde er blevet stillet ringere som en følge af, at tillægsafgiften fastsættes ensartet, således at dens virkninger slår stærkere igennem på billige varer.

Wünsche anser det i denne forbindelse for nødvendigt, at kostprisen for fællesskabsprodukter konstateres ved, at Domstolen enten selv foranstalter en umiddelbar bevisførelse — navnlig ved at indhente et sagkyndigt syn og skøn —

eller ved, at den overlader det til den forelæggende ret at foretage dette.

For så vidt angår det mere almindelige spørgsmål, om de gældende betingelser for at vedtage beskyttelsesforanstaltninger er opfyldt, har Wünsche indledningsvis anført, at parterne ikke er i stand til at uddybe dette spørgsmål på en forsvarlig måde, eftersom de i præjudicielle sager gældende procesbestemmelser ikke åbner mulighed for replik. Under alle omstændigheder tilkommer det i henhold til Domstolens faste praksis den nationale ret at oplyse de faktiske omstændigheder, medens Domstolen alene tager stilling til retsspørgsmål. Ifølge Wünsche skal afgørelsen af det præjudicielle spørgsmål derfor udskydes, indtil den forelæggende ret har belyst de faktiske omstændigheder, nemlig hvorvidt der på det tidspunkt, da den omtvistede foranstaltning blev gennemført, forelå en faktisk eller truende forstyrrelse af markedet inden for Fællesskabet. Subsidiært har Wünsche anmodet Domstolen om at foranstalte bevisførelse samt give de i sagen implicerede mulighed for skriftligt at tage stilling til resultaterne af en sådan bevisførelse. Wünsche har i øvrigt anført, at om end det principielt påhviler firmaet at bevise, at den omtvistede forordning som påstået er ulovlig, må Kommissionen imidlertid bære bevisbyrden for, at betingelserne for at gennemføre den trufne beskyttelsesforanstaltning var opfyldt.

På grundlag af en række statistiske oplysninger har Wünsche desuden forsøgt at godtgøre, at der på tidspunktet for indførelsen af »tillægsafgiften« hverken var tale om faktiske forstyrrelser eller om risiko for forstyrrelser af markedet inden for Fællesskabet. I så henseende har firmaet anført følgende:

- produktion og salg af fællesskabsprodukter er steget væsentligt inden for de seneste år;
- priserne på fællesskabsprodukter er ligeledes steget, men har dog holdt sig under priserne for konserver fra tredjelande;
- der forelå ingen afsætningsvanskeligheder for fællesskabsprodukter, dels fordi lagerbeholdningerne var lavere end normalt, dels fordi der i visse perioder endog havde vist sig forsyningsvanskeligheder;
- inden for den samme periode faldt indførslerne fra tredjelande konstant såvel som følge af de af Kommissionen trufne beskyttelsesforanstaltninger som på grund af, at priserne på disse produkter — også under hensyntagen til transport-, finansierings- og lageromkostninger samt told — var steget.

Under henvisning til det anførte har Wünsche gjort gældende, at formålet med den løbende vedtagelse af beskyttelsesforanstaltninger siden 1978 — uanset en fuldstændig normal udvikling af markedet — ikke på nogen måde har været at forhindre forstyrrelser, som ikke kunne påregnes, men at målet derimod har været at tilvejebringe et kompakt værn til fordel for navnlig franske og nederlandske producenter inden for Fællesskabet, idet man havde gjort det muligt for disse næsten fuldstændigt at sikre sig det vigtigste forbrugermarked, nemlig det tyske. Ifølge Wünsche har Kommissionens handlemåde under disse omstændigheder karakter af magtfordrejning. Det anførte gælder navnlig for varer, der som champignonkonserver er undergivet en ordning med importlicenser, eftersom Kommissionen på ethvert tidspunkt er i stand til at forudse

omfanget af indførslerne på grundlag af en gennemgang af statistikkerne vedrørende licensansøgninger. Ifølge Wünsche er det et bevis for Kommissionens virkelige holdning på området, at der blev truffet beskyttelsesforanstaltninger i andet kvartal 1981, uanset at det i det forudgående kvartal ikke engang havde været muligt at indføre de mængder, som kunne indføres uden pålæggelse af tillægsafgiften.

Kommissionen har i sit skriftlige indlæg indledningsvis redegjort for de synspunkter, som i henhold til artikel 1 i Rådets forordning nr. 521/77 navnlig skal lægges til grund ved vurderingen af, om markedet er ramt af eller trues af alvorlige forstyrrelser. Dernæst anfører Kommissionen, at det ikke kræves, at alle disse betingelser er opfyldt, men at det er tilstrækkeligt, såfremt én af dem er opfyldt, samt at det står Kommissionen frit for samtidig også at inddrage andre hensyn end de i bestemmelsen anførte. Der tilkommer herved Kommissionen et vidtgående skøn, og den er forpligtet til at vurdere markedsituationen på det tidspunkt, da der eventuelt træffes en beskyttelsesforanstaltning.

På grundlag af det anførte har Kommissionen gjort gældende, at der savnes ethvert grundlag for at anfægte gyldigheden af forordning nr. 3429/80. Bortset fra, at det ikke er anført i forelæggelseskendelsen, hvilke officielle statistikker Wünsche henviser til, har retten tilsyneladende taget hensyn til situationen i første kvartal 1981 og ikke til situationen på det tidspunkt, da de omhandlede beskyttelsesforanstaltninger blev vedtaget, så lidt som til den udvikling, der kunne forudses på dette tidspunkt. Da den omhandlede forordning blev udstedt, var situationen på markedet for champignonkonserves inden for Fællesskabet efter Kommissionens opfattelse nemlig følgende:

— uanset, at der var indgået aftaler om frivillig begrænsning med de vigtigste eksportører blandt tredjelandene, var indførslerne fra disse lande steget i 1980 i forhold til 1979, og de mængder, der var fastsat i disse aftaler, var klart blevet overskredet;

— på det tyske marked, dvs. det vigtigste forbrugermarked for champignonkonserves, var prisen for varer fra Fællesskabet faldet og havde ligget under kostprisen for producenterne i Fællesskabet;

— lagerbeholdningerne af fællesskabsprodukter — navnlig af fransk og nederlandsk oprindelse — var steget klart;

— da der ikke var indgået aftaler om frivillig begrænsning for 1981, havde man umiddelbart måttet påregne nye forstyrrelser af markedet inden for Fællesskabet.

Kommissionen har til støtte for, at situationen forholdt sig som anført, henvist til de statistiske tabeller, som den har fremlagt som bilag til sit skriftlige indlæg. Efter Kommissionens opfattelse fremgår det heraf, at de betingelser, der er fastsat for at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, var opfyldt.

For så vidt som det efter den forelæggende rets opfattelse er tvivlsomt, om det i det foreliggende tilfælde var retmæssigt at vedtage en beskyttelsesforanstaltning, der ikke er udtrykkeligt hjemlet i Rådets forordning, har Kommissionen anført, at det i henhold til artikel 14 i forordning nr. 516/77 samt artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 521/71 påhviler den at begrænse beskyttelsesforanstaltningerne til det absolut nødvendige. Ifølge Kommissionen er dette netop tilfældet med den vedtagne foranstaltning: den åbner nemlig mulighed for at afhjælpe forstyrrelsen af markedet uden at medføre en

total afbrydelse af de pågældende handelsstrømme, og dette i tidsrummet indtil indgåelsen af de forventede nye aftaler om frivillig begrænsning. Kommissionen havde med andre ord foretrukket ikke at anvende et så radikalt middel som at udsætte meddelelsen af licenser, eftersom en mindre restriktiv foranstaltning var tilstrækkelig. Kommissionen har herved anført, at Domstolen i øvrigt i en lignende sag tidligere har kendt for ret, at da Kommissionen kunne træffe beskyttelsesforanstaltninger, som medførte en total udsættelse af indførslerne fra tredjelande, »var den så meget desto mere berettiget til at anvende mindre restriktive foranstaltninger« (dom af 13. 5. 1971, International Fruit, de forenede sager 41-44/70, jfr. ovenfor). På denne baggrund anser Kommissionen det for lovligt at pålægge en tillægsafgift på 175 ECU, hvorved prisen på importerede varer bringes på niveau med prisen for franske varer franko tysk grænse.

Kommissionen foreslår herefter, at det af Verwaltungsgericht Frankfurt forelagte spørgsmål besvares således:

»Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3429/80«.

IV — Besvarelser af de af Domstolen stillede spørgsmål

Ved skrivelse af 3. august 1983 har Domstolen stillet Kommissionen og Wünsche en række spørgsmål og desuden anmodet den franske regering og Rådet om at fremlægge dokumenter samt anmodet Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft om at meddele oplysninger. De adspurgte har imødekommet anmodningen inden udløbet af den fastsatte frist.

Kommissionen har som svar på det første spørgsmål, der er stillet den, fremlagt en beregning, der viser de enkelte elementer i kostprisen på fransk og nederlandsk champignonkonserver, og som ifølge Kommissionen bygger på oplysninger fra de pågældende medlemsstater. Resultatet af denne beregning er i nogenlunde overensstemmelse med de oplysninger, som Kommissionen allerede har fremlagt og anvendt; imidlertid har Kommissionen ikke taget stilling til de kritiske bemærkninger, som Wünsche i den forbindelse har anført i sit skriftlige indlæg.

Som svar på spørgsmålet om de gennemsnitlige salgspriser for konserver fra tredjelande inden for det fælles marked ved slutningen af 1980 har Kommissionen oplyst engros-priserne for konserver af 1. og 3. sortering på det tyske marked. For så vidt angår det spørgsmål, hvor stor en del af prisen for en dåse konserver der udgøres af den omtvistede tillægsafgift, har Kommissionen for en dåse på 8 oz. af 1. sortering nævnt en afgift på 2,05 DM (der pålægges prisen inkl. told på 1,75 DM) og for en dåse på 6 oz. af 3. sortering nævnt en afgift på 1,51 DM (her er prisen 1,00 DM). Kommissionen har anført, at der ikke findes konserver af 2. sortering i handelen.

Vedrørende det spørgsmål, om der er indgivet ansøgninger om importlicenser for varemængder, der er omfattet af tillægsafgiften, har Kommissionen anført, at det er korrekt, at ansøgninger af denne art kun er blevet indgivet for yderst små mængder (8 tons i 1981, 19 tons i 1982).

Kommissionen har i anledning af anmodningen om at tage stilling til visse af Wünsche's anbringender

— anført, at det er korrekt, at allerede ordningen med importlicenser gør

det muligt at overvåge indførslerne, men den har hævdet, at den ordning, der blev indført ved den omtvistede forordning, alligevel var til fordel for importørerne, for så vidt som den gav dem mulighed for at planlægge deres dispositioner bedre,

— bestridt, at anbringendet om, at der i perioden 1964-1981 er sket en ombytning af fællesskabsproducenternes og importørernes respektive markedsandele, er relevant, eftersom beskyttelsesforanstaltningerne på området kun går tilbage til 1974-1976; under alle omstændigheder har Kommissionen — på grundlag af oplysninger, som angiveligt stammer fra Statistisches Bundesamt — benægtet, at der fra 1976 til 1981 er sket en sådan ombytning af markedsandelene på det tyske marked,

— erkendt, at den maksimale tilladte importmængde af champignonkonserves i 1981 ikke blev udnyttet fuldt ud; det beroede imidlertid ifølge Kommissionen på, at de kvoter, der var fastsat for indførsler fra Korea og fra Spanien, ikke var blevet udnyttet fuldt ud; imidlertid svarede de mængder, der var blevet indført, til de tilladte importmængder, såfremt man medregner de mængder, som der var gjort forsøg på at videresende til Tyskland via Grækenland for at undgå tillægsafgiften.

Kommissionen har bestridt de af Wünsche angivne tal og har herved anført følgende:

a) forarbejdningstab, som ifølge Wünsche's angivelser i forbindelse med beregningen af den franske kostpris ligger på 40 %, udgør i virkeligheden 57 %, da der for den franske råvares vedkommende er tale om champignons med fod;

b) den af Wünsche foretagne sammenligning med forarbejdningen af ærter og gulerødder for så vidt angår den andel af den franske kostpris, der udgøres af arbejdslønnen, holder ikke stik, eftersom forarbejdningen af champignons ikke er automatiseret;

c) de normale lagerbeholdninger i Nederlandene overstiger ikke 5 000 tons og i Frankrig ikke 16 500 tons;

d) den af Wünsche foretagne omregning af den omtvistede tillægsafgift på 1,75 ECU/kg til DM er urigtig, eftersom den er sket på grundlag af de almindelige valutakurser og ikke på grundlag af de »grønne valutakurser«.

Kommissionen har anført, at »netto vægt« skal forstås som vægten af det samlede indhold af en dåse, incl. lage.

Wünsche har i et langt og detaljeret skriftligt indlæg benyttet lejligheden til i forbindelse med besvarelsen af spørgsmålene først og fremmest at anføre yderligere argumenter til støtte for sin opfattelse.

Wünsche har

— under angivelse af talrige detaljer navnlig anført kilderne til de af firmaet anvendte statistiske oplysninger,

— omregnet alle sine talmæssige oplysninger til fælles mængde- og valutaenheder og har søgt at påvise, at Kommissionens oplysninger om fællesskabsproducenternes kostpriser hverken er sandsynlige eller pålidelige,

— anført, hvilke af Kommissionens oplysninger firmaet anfægter, nemlig:

a) den angivelige stigning i indførslerne til Fællesskabet i 1980, hvorved der hverken er taget hensyn til, at disse indførsler forudsatte tildeling af importlicenser og således var blevet tilladt af Kommissionen, eller til, at den omtalte stigning ikke på nogen måde vedrørte indførsler fra Kina; desuden har Kommissionen undladt at oplyse, at indførslerne af konserver fra Frankrig og fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland voksede stærkere i samme periode end indførslerne fra tredjelændene; Kommissionens oplysninger er derfor ufuldstændige og vildledende;

b) den påståede omlægning af handelen, der hævdes at være indtrådt i 1980 som følge af indførslen af varer fra Kina via Skandinavien;

c) påstanden om, at de for Den kinesiske Folkerepublik fastsatte kontingenter var blevet overskredet i 1980; denne påstand afkræftes af den officielle statistik over importlicenser;

d) talmaterialet vedrørende prisudviklingen i 1980, der ligeledes er urigtigt, vildledende og ufuldstændigt; i virkeligheden havde priserne udviklet sig jævnt og var endog steget ved årets slutning;

e) tallene vedrørende kostprisen for franske produkter, der er meningsløse og uholdbare; Wunsche har herved henholdt sig til sit skriftlige indlæg og har gjort

gældende, at det er utænkeligt, at en erhvervsgren, der er tvunget til at sælge med tab år efter år, udbygger en sådan afsætning og således forøger de nævnte påståede tab;

f) tallene om lagerbeholdningerne, som ligeledes er ukorrekte og unøjagtige; de giver heller ikke oplysning om den egentlige årsag til væksten i lagerbeholdningerne, nemlig stigningen i den franske og nederlandske produktion; desuden er der ikke taget hensyn til, at en normal lagerbeholdning nødvendigvis udgør en bestemt procentdel af produktionen, således at en produktionsstigning uundgåeligt fører til en stigning i lagerbeholdningerne.

For så vidt angår begrebet nettovægt, deler Wunsche Kommissionens opfattelse.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 20. oktober 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen ved advokat Dietrich Ehle, Köln, og advokat Klaus Landry, Hamburg, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Bernhard Jansen fra Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 24. november 1983.

Præmisser

1 Ved kendelse af 25. november 1982, indgået til Domstolen den 29. december 1982, har Verwaltungsgericht Frankfurt i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden af artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 3429/80 af 29. december 1980 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af champignonkonserves (EFT L 358, s. 66).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag, som Wünsche Handelsgesellschaft, Hamburg, har anlagt mod Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, Frankfurt am Main, efter at sidstnævnte under henvisning til de beskyttelsesforanstaltninger, som Kommissionen havde fastsat i henhold til den ovennævnte forordning, havde afslået Wünsche's ansøgning af 23. februar 1983 om en importlicens »uden angivelse om tillægsafgift på 175 ECU« for 3 500 tons champignonkonserves fra Den kinesiske Folkerepublik.

3 Den tillægsafgift, der omtales i Wünsche's ansøgning, havde hjemmel i forordning nr. 3429/80, artikel 1, der er sålydende:

»I tidsrummet 1. januar til 31. marts 1981 opkræves der ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet en tillægsafgift på 175 ECU/100 kg netto for champignonkonserves henhørende under pos. 20.02 A i den fælles toldtarif for så vidt angår de mængder, der overstiger de i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1 og 3, fastlagte, jfr. dog undtagelsen i artikel 4«.

4 Sagsøgeren i hovedsagen har i sit indlæg gjort gældende, at den nævnte bestemmelse må anses for ugyldig af to grunde, nemlig:

— for det første fordi de i henhold til fællesskabsbestemmelserne gældende betingelser for at vedtage beskyttelsesforanstaltninger ikke var opfyldt på det tidspunkt, da Kommissionen vedtog forordning nr. 3429/80;

— for det andet fordi Kommissionen ikke var bemyndiget til at vedtage en beskyttelsesforanstaltning såsom fastsættelse af en tillægsafgift, eftersom denne ikke omfattes af den udtømmende fortegnelse over beskyttelsesforanstaltningerne i artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 521/77 af 14. marts 1977 om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, 1977, s. 28).

- 5 Kommissionen har i sit indlæg bestridt begge argumenter.
- 6 Det bemærkes for så vidt angår det første argument, at det fremgår af den førnævnte forordning nr. 521/77, at for at vurdere, om markedet inden for Fællesskabet for et produkt forarbejdet på basis af frugt og grønsager på grund af indførsel eller udførsel rammes eller trues af alvorlige forstyrrelser, som vil kunne bringe de i traktatens artikel 39 omhandlede mål i fare, skal der især tages hensyn til:
 - a) omfanget af den faktiske eller den forventede indførsel eller udførsel;
 - b) beholdningen af produkter på Fællesskabets marked;
 - c) de faktiske priser for fællesskabsvarer på Fællesskabets marked eller den forventede udvikling i disse priser og især deres tendens til et voldsomt fald eller en voldsom stigning i forhold til de sidste års priser;
 - d) de faktiske priser på Fællesskabets marked for produkter fra tredjelande, ført tilbage til et led, hvor den kan sammenholdes, og især deres tendens til et voldsomt fald, hvis den i første afsnit nævnte situation opstår på grund af indførsel.
- 7 Det første kriterium, som i henhold til forordning nr. 521/77's artikel 1 finder anvendelse, er således omfanget af den faktiske eller den forventede indførsel i Fællesskabet.
- 8 Sagsøgeren i hovedsagen har i denne forbindelse anført, at da forordning nr. 3429/80 blev vedtaget, var indførslerne for året 1981 endnu ikke gennemført, og de forventede indførsler i første kvartal 1981 kendtes endnu

- ikke. Wünsche har dernæst anført, at de ansøgninger om importlicenser, der blev indgivet op til den 29. december 1980 — datoen for vedtagelsen af forordningen — ikke gav nogen anledning til at frygte forstyrrelser på markedet for champignonkonserves.
- 9 Kommissionen har hertil anført, at indførslerne fra tredjelande steg i 1980 (35 700 tons) i forhold til 1979 (29 741 tons), og at Kommissionen på baggrund af vanskelighederne med at forlænge aftalerne om frivillig begrænsning med visse tredjelande — navnlig Den kinesiske Folkerepublik der var langt den vigtigste leverandør til Fællesskabet — havde måttet forvente, at indførslerne også ville udvise en fortsat stigende tendens i 1981.
 - 10 Det bemærkes, at eftersom der ved udgangen af året 1980 endnu ikke var indgået aftale om frivillig begrænsning med de tredjelande, der leverer champignonkonserves, samt under hensyn til, at et af disse tredjelande var Den kinesiske Folkerepublik, der tegnede sig for mere end 70 % af indførslerne, havde Kommissionen grundlag for at antage, at indførslerne, såfremt der ikke blev truffet beskyttelsesforanstaltninger, ville stige i et sådant omfang, at det fælles marked ville blive alvorligt forstyrret.
 - 11 For så vidt angår de disponible mængder på markedet inden for Fællesskabet, har sagsøgeren i hovedsagen anført, at de lagerbeholdninger, der i december 1980 blev registreret i Frankrig og Nederlandene — de to vigtigste producentlande i Fællesskabet — ikke var højere end gennemsnittet.
 - 12 Kommissionen har anført, at de franske og nederlandske lagerbeholdninger i gennemsnit var højere i 1980 end i 1979, at de navnlig steg i slutningen af 1980 på grund af forstyrrelserne af markedet som følge af de højere indførsler, og at de først faldt i 1981, netop som følge af de i henhold til forordning nr. 3429/80 fastsatte beskyttelsesforanstaltninger.
 - 13 Det bemærkes i denne forbindelse, at det fremgår af statistikken over udviklingen i lagerbeholdningerne af champignonkonserves i 1979 og 1980, at de totale beholdninger pr. 1. december 1980 var 16 500 tons for Frankrigs vedkommende og 12 000 tons for Nederlandenes vedkommende.

- 14 De anførte tal betyder for begge landes vedkommende, at lagerbeholdningerne var vokset i forhold til de i 1979 og 1980 registrerede tal. Den omstændighed, at lagerbeholdningerne atter faldt i 1981, afkræfter Wünsche's anbringende om, at væksten i lagerbeholdningerne var en følge af produktionsstigningen inden for Fællesskabet, og at de for de sidste tre måneder af 1980 opgjorte lagerbeholdninger ikke lå højere, end hvad der var normalt for at sikre regelmæssige forsyninger. I virkeligheden steg produktionen inden for Fællesskabet atter i 1981, uden at dette resulterede i forøgede lagerbeholdninger. Det må herefter lægges til grund, at lagerbeholdningerne i december 1980 var usædvanlig høje.
- 15 Dette bliver endnu tydeligere, såfremt man ser på lagerudviklingen i Nederlandene, hvor de totale lagerbeholdninger, der igennem hele 1979 udgjorde ca. 3 000 tons og igennem det meste af 1980 udgjorde ca. 5 000 tons, i sidste kvartal 1980 steg skarpt til 12 000 tons og først i løbet af 1981 gradvis og langsomt atter faldt til 5 000 tons.
- 16 Det bemærkes, at selv om Wünsche har bestridt disse tal, har Kommissionen med føje bygget på statistiske oplysninger, som efter det af Kommissionen oplyste stammer direkte fra det nederlandske landbrugsministerium, og hvis rigtighed det nævnte ministerium i øvrigt har bekræftet, efter at Kommissionen pr. telex udtrykkeligt havde anmodet om en sådan bekræftelse.
- 17 Det tredje forhold, der skal tages hensyn til for at bedømme, om de fornødne betingelser foreligger for at fastsætte en beskyttelsesforanstaltning, er prisudviklingen for fællesskabsprodukter.
- 18 Medens priserne på fællesskabsprodukter efter Wünsche's opfattelse i virkeligheden steg i 1980, er Kommissionen af den opfattelse, at priserne faldt.
- 19 Det bemærkes, at det fremgår af sagen, at prisudviklingen for fællesskabsprodukter i 1980 — uanset inflationen — udviste en klart nedadgående tendens.

- 20 For så vidt angår det fjerde hensyn, nemlig priserne på champignons indført fra tredjelande, fremgår det af sagen, at priserne herpå — uanset en relativ stigning — i 1980 stadig fremstod som konkurrencedygtige i forhold til priserne på champignons produceret inden for Fællesskabet.
- 21 Efter det anførte ses Kommissionen herefter ikke ved sin bedømmelse af markedssituationen at have begået en så åbenbar og grov fejltagelse, at forordning nr. 3429/80 er ugyldig.
- 22 Det andet argument, som Wünsche har fremført, bygger på den antagelse, at fortegnelsen over de mulige beskyttelsesforanstaltninger som fastsat i artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 521/77, er udtømmende, og at Kommissionen i de tilfælde, der omhandles i artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1), kun er beføjet til at vedtage en af de beskyttelsesforanstaltninger, der findes på den nævnte fortegnelse. Efter denne opfattelse har Kommissionen overskredet sine beføjelser ved at indføre en beskyttelsesforanstaltning i form af en tillægsafgift på 175 ECU/100 kg netto, uanset at de beskyttelsesforanstaltninger, der findes på den nævnte fortegnelse, alene omfatter dels helt eller delvist stop for udstedelse af licenser eller hel eller delvis afvisning af ansøgninger om udstedelse af licenser, dels en minimumsprisordning.
- 23 Det bemærkes i denne forbindelse, at Domstolen som anført af Kommissionen i en dom af 13. maj 1971 i en sag om beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af spiseæbler (International Fruit Co. m.fl. mod Kommissionen, de forenede sager 41-44/70, Sml. 1971, s. 83) fastslog, »at da Kommissionen kunne træffe beskyttelsesforanstaltninger, som medførte en total udsættelse af indførsler fra tredjelande, var den så meget desto mere berettiget til at anvende mindre restriktive foranstaltninger«.
- 24 Som det fremgår af artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 3429/80, ifølge hvilken »ansøgninger om importlicens for champignonkonserves imødekommes for mængder på indtil 26 % af de mængder, for hvilke der blev udstedt importlicenser i de første elleve måneder af 1980 for produkter fra hvert enkelt

leverandørland i den medlemsstat, hvor importlicensen begæres« har Kommissionen i det foreliggende tilfælde valgt en beskyttelsesforanstaltning, der i det væsentlige består i et »delvist stop for udstedelse af licenser«.

- 25 Denne foranstaltning er udformet ganske som den foranstaltning, der hjemles i artikel 2, stk. 1, litra a), første led, i forordning nr. 521/77, bortset fra at muligheden for at udstede licenser holdes åben mod betaling af en tillægsafgift. Den sidstnævnte mulighed er uden tvivl mindre restriktiv end et stop for udstedelse af licenser, uanset den overordentlig ringe betydning dette må antages at have som følge af tillægsafgiftens størrelse.
- 26 Wunsche har gjort gældende, at tillægsafgiften under alle omstændigheder er uforenelig med artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 516/77, der lyder således:

»Med mindre andet er bestemt i denne forordning, eller Rådet på forslag af Kommissionen og med kvalificeret flertal har vedtaget en undtagelse, er følgende forbudt i samhandelen med tredjelande:

- opkrævning af enhver afgift med tilsvarende virkning som told,
- anvendelse af enhver kvantitativ restriktion eller af foranstaltninger med tilsvarende virkning«.

Efter firmaets opfattelse er der ikke tale om, at »andet er bestemt« i den nævnte forordnings artikel 14, stk. 1, idet denne alene omtaler muligheden for at træffe »passende forholdsregler« i tilfælde af forstyrrelse af markedet.

- 27 Artikel 2 i forordning nr. 521/77 hjemler hel eller delvis suspension af indførslen, hvilket er det samme som en kvantitativ restriktion. Det må herefter antages, at »andet er bestemt« i artikel 14 i forordning nr. 516/77 med hensyn til foranstaltninger, der kan være kvantitative restriktioner. Det samme må følgelig gælde vedrørende opkrævningen af en afgift med lignende virkning som told, dersom Kommissionen gyldigt kan fastsætte en sådan afgift som en del af en beskyttelsesforanstaltning.

- 28 Det fremgår af det ovenfor anførte, at Kommissionen var beføjet til at fastsætte en tillægsafgift som en beskyttelsesforanstaltning i henhold til forordning nr. 521/77.
- 29 Gennemgangen af det for Domstolen forelagte spørgsmål har herefter intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 3429/80.

Sagens omkostninger

- 30 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt af Verwaltungsgericht Frankfurt ved kendelse af 25. november 1982, for ret:

Gennemgangen af det for Domstolen forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 3429/80.

Mackenzie Stuart

Koopmans

Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. april 1984.

P. Heim
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling